

Chuyện Hợp Tan

Trong suốt cuộc đời, mấy ai mà không có một lần trải qua một cuộc chia tay, mỗi lần như thế ta thấy lòng bị quặng đau, thương tổn...những cũng phải chấp nhận. Đôi khi ta tự hỏi: Rốt cuộc rồi, dòng đời sẽ lôi ta về đâu? Ta còn phải gặp bao nhiêu cuộc chia xa nữa?...

Câu chuyện „Hợp Tan“ ai mà không biết, ta luôn bị dòng đời thay phiên xô đẩy, đến với người này, đụng chạm với người kia, gắn kết cùng người nọ. Cơ duyên nào cho ta những phút giây ấm áp bên nhau, số phận nào nở lấy đi những mật ngọt êm ái...Tiếng còi sân ga, nghĩa trang ảm đạm...Chia ly nào cũng đong đầy nước mắt; mắt mát nào cũng để lại những nỗi buồn khó phai. Phải chăng kiếp sống này tuy là nơi gặp gỡ, nhưng quá ư ngắn ngủi và qua mau, tuy hòa quyện với mọi người nhưng dường như cũng chỉ mình ta độc hành với nỗi cô đơn thâm lặng. Có ai bước đi cùng ta mãi mãi đâu. Một lộ trình của riêng ta.

Nhưng rồi ai ai cũng phải bước tới, vươn tới tương lai là nhờ phải bỏ sau lưng quá khứ. Đứa bé chào đời là sự cắt đứt với thời gian ấm áp khi còn trong bụng mẹ; ngày ôm cặp đến trường là sự chia tay với tuổi bé bỏng tự do; ngày thành tài, tốt nghiệp là ngày từ giã một thời học sinh đầy mộng mơ màu sắc; rồi khi lập gia thất là lúc chia tay với cuộc sống một mình...Trong các mối tương quan này ta cũng không biết ai sẽ người chung chia sẻ với ta mãi.

Những cuộc chia xa thường dạy cho ta biết rằng ta là một cá thể độc lập với tất cả những loài khác; ta có một thế giới riêng mà chẳng ai có thể vào được. Bất cứ một ai, dù thân thiết đến đâu, máu thịt, chần gối thế nào đi nữa...cũng không bao giờ là chính ta được; chẳng ai thay thế được ai; chẳng ai có thể hoàn thành phận sự của người khác một cách hoàn toàn. Khi ta được sinh ra là ta được sinh ra và khi ta chết đi thì ấy là ta chết đi; không ai có thể „được sinh ra“ và „chết đi“ dùm ta được hay liệu có ai đó có thể „trở thành ta“, mang thân xác ta, sống cuộc sống và làm việc của ta...để cho ta được thanh thoi nghỉ ngơi đôi chút? KHÔNG! chẳng có ai cả! Một khi đã hiện hữu trên đời thì Ta là chính Ta mà thôi.

Cuộc đời cứ trôi và không là chỗ cho ta dừng chân. Thời gian làm ta không bao giờ giữ nguyên một hình trạng và tình trạng mãi. Ta sẽ

đổi khác ở một vài phương diện nào đó. Dù có muốn hay không ta vẫn phải trải qua một hành trình từ cõi sinh đến cõi chết. Cuộc đời mấy mươi năm nhỏ nhoi đó cũng đủ để ta suy ngẫm và thám thía thế nào là có mặt, là tồn tại, là sống trên đời. Ai ai cũng phải vất vả học hành, làm lụng, có bao nhiêu là thành công, thất bại, nhục vinh, an vui...mà cuộc đời ban tặng...nhưng mỗi người có những cảm xúc, trải nghiệm khác nhau, cách thức lãnh hội và chuyển hóa khác nhau, và cứ thế ta đi , đi mãi...phải chăng khi dừng chân là lúc ta từ giã cõi đời?

Trên hành trình ta có một gói hành trang, ta đi và tìm cái gì đây? Để khóa lấp những nhu cầu của bản thân...nhưng đến khi nào thì ta mới thỏa mãn? Ta luôn chạy trốn cái Tan, cái chia xa, luôn chạy hoài chạy mãi để tìm cái Hợp...nhưng cái gì có thể gọi là Viên Mãn cho ta đây? Vì vậy, Hợp rồi Tan, Tan để rồi sẽ Hợp. Ta từ đâu đến thì một ngày nào đó, sau cuộc rong chơi ta sẽ tự tìm về đường đó mà thôi. Lộ trình của ta phải chăng là lộ trình tìm về lại với chính mình, tại nơi ta đã bắt đầu...và khi đó ta chỉ có thể thấy mình một cách trọn vẹn nơi Cội Nguồn và cũng là cái bản thể chân thật không vướng mắc của ta. Chỉ riêng nơi đó, không còn Hợp và Tan,ta mới thanh thản, thông dong, hạnh phúc thật sự dưới bầu trời Phương Ngoại.'

Hiên Trúc, Đông 2017

Bông Lục Bình

Chuyến Đến: Tiểu Mai

Ngày 3/3/2018

www.vietnamvanhien.org